

ELIN PELIN - "THE SINGER OF SOCIAL MISERY"¹⁵

Assist. Prof. Nikola Benin, PhD

Department of Bulgarian Language, Literature and Art“,

“Angel Kanchev” University of Ruse

Tel.: 082 888 664

E-mail: nbenin@uni-ruse.bg

Първите звуци зашумяха като дълбока и продължителна въздишка и полека-лека загаснаха, сякаш потънаха в едно безкрайно море от страсти и мъки. После отново по-високо и по-тъжно се подеха, падаха на сърцето, взимаха душата и като вълшебни дивни сънища я унасяха и увличаха в своите леки вълни. Всички се спогледаха и сякаш всички разбраха своите потайни мъки...

(Елин Пелин, “Летен ден”)

Abstract: The social themes and problems in the works by Elin Pelin have been clarified thoroughly, using different approaches. Village life and customs, rural environment, the peasant's indescribable labor, his morality and human weaknesses, his anger and struggles against injustice – all of them have been researched and analysed in great details. Therefore, it is necessary to change the epistemological paradigm when reading Elin-Pelin's work, as Elin Pelin is not solely a social author. Here we choose to reflect on the "social distress" in his stories, understood as suffering, deprivation, hard life, human anxiety and mental trauma. From here we will discuss not so much the life of the peasant, product of a particular social environment, with its moral values and patriarchal norms of behavior, as the causes and culprits in that environment for the rise of grief and pain. In other words, the evil that brings despair and inconsolable grief.

Key words: Elin Pelin, short stories, social misery

ВЪВЕДЕНИЕ

Метафоричното определение на Елин Пелин като “Певец на селската неволя” е дадено от д-р Кръстев, който в едноименната статия, наред с негативната оценка за някои от разказите на писателя, откроява и положителните страни в други творби: “Добрите страни на таланта на Елин Пелин ний виждаме в неговата безизкуственост, простота, поетичност, топлота, непосредственост – и в оная мека безмълвна симпатия, с която той облива лицата и нещата” (Миролюбов 1907: 95 – 125)¹⁶. Песента като отправна точка за разбирането на творбите на белетриста присъства и в критическия прочит на Валери Стефанов. Той изследва тяхната поетичност, задавайки си конкретния въпрос: “... знак на какво е песента в това творчество – белег на стила, акцент в образната система, символ на битието...?”¹⁷.

¹⁵ Докладът е представен в секция Езикознание и литературознание на 25 октомври 2019 с оригинално заглавие на български език: ЕЛИН ПЕЛИН – „ПЕВЕЦ НА СЕЛСКАТА НЕВОЛЯ”.

¹⁶ Румен Шивачев заявява: “Проблемът “д-р Кръстев – Елин Пелин” е персонален израз на проблема Европа – България и то в посоката Европа към България, а не България към Европа. Първият ракурс е евроцентричен, за разлика от другия, който спрямо него е идеологичен, а оттам и вътрешно-политически. Различията са и продукт на противоположните позиции на “Българан” и “Мисъл” в хода на литературния живот у нас” (Шивачев 2018).

¹⁷ “Поетичността” в разказите на Елин Пелин е открояна и от Димо Кьорчев: “Елин Пелин е поет. За него светът е ценен само с хубавото, което крие” (Кьорчев 1991: 58). Владимир Василев също подчертава лиризма в творбите на писателя: “Той запазва реалистичните си елементи: перспектива, светлина, багри, линии. Но той е лиричен – по него пробягва тръпката, от която се носи художникът” (Василев 1991: 80). За Георги Константинов: “Най-големият художник и поет на селския труд, на разораната земя, на благодатните сили на

Отговорът на този въпрос е намерен в представянето на “човешкото в пределите на света и в изпитанията на светуването” (Стефанов 2010: 221)

ИЗЛОЖЕНИЕ

За разлика от него, който се интересува от Елин Пелин като “певец” на различни действителности”, ние ще направим опит да интерпретираме второто смислово ядро в определението на д-р Кръстев – “селската неволя”, мъката, страданието. В множеството критико-оценъчни прочити на Елин-Пелиновото творчество се срещат отделни обсъждания на болката и теглилата на българския селянин, но няма конкретно изследване на страданието, липсва цялостно проучване на антропологичната обемност на скръбта, сломеността, травмите и пораженията. Критическата рецепция изобилства от изследавания върху социалните теми в творбите на писателя; осъществени са верни наблюдения върху ключови проблеми на пребиваването и оцеляването на селянина в тогавашната действителност, проследана е браздата на различията в обществения живот. Това е естествена и научно коректна реакция на изследователите, защото Елин Пелин още в началото на творческото му развитие мисли по посока на социалния критицизъм и избраните сюжети на първите му разкази снемат в себе си алтернативните, противостоящи един спрямо друг, светове, в които живее човекът. В този аспект Валери Стефанов пояснява: “Показателна за това е и статията “За едни майка, за други мащеха”, в която той разглежда антагонизма между държавата и изоставения в неволите си народ – “Държавата прилича на един бакалин, когото народът поддържа с труда си...” (Стефанов 2010: 221). Ще привлечем още едно подобно схващане – това на Симеон Радев, за “безсъзнателен бунт против съществуващия ред”: “Българският селянин е някак антихрист. Гневът и неправдите, теглени цели векове, са му придали отрицателни инстинкти. [...] Разбира се, неговата омраза към държавата е почти всякога пасивна, тя не го подтиква към бунт” (Радев 2014: 28 – 29)¹⁸.

Един от първите литературни критици, които отбелязват социалната идейност в разказите на Елин Пелин, е акад. Михаил Арнаудов. В своята рецензия “Новите разкази на Елин Пелин” той държи да подчертае, че неговият “малък свят” е светът на българското село, в които човекът е зает с “грижите за препитание”. Няма как да не привлече вниманието в статията и разграничението между селянина и гражданина. Според Арнаудов: “Човекът на село е, разбира се, човек като нас, със същите инстинкти, същите слабости, същите надежди; в зависимост, обаче, от по-ниската си духовна култура, от по-простия си ступански бит и от патриархалните си нрави, останали и днес същите, каквито ни описва Библията за времената на Аврам, той прави впечатление на нещо коренно отлично от гражданина” (Арнаудов 1912)¹⁹.

Антагонизмът село – град е изяснен през годините с различна задълбоченост и разностранен критически поглед. До наложилата се като гранична дата, 9-ти септември 1944 година, изследвачите на Елин-Пелиновото творчество осмислят противоречието между двата основни топоса в българското обществено пространство от социкултурна, нравствена и психологическа гледна точка. Така например Божан Ангелов в статията “Настроения и поетически наблюдения из живота на българското село” обобщава: “Селянинът не обича града. Той почти го мрази или пък храни едно чувство на страх и почит към този особен свят, от който за него в повечето случаи идват само неприятности, безпокойства, страхове, лишения и съсипия” (Ангелов 1991: 36).

природата от времето и преди Балканската война е и на й-жесток изобличител на социалната действителност на някогашното село” (Константинов 1991: 129).

¹⁸ Тази сказка е произнесена през 1905 година в “Алианс франсез” на френски език и е преведена на български език от Никола Милев.

¹⁹ В статията “Българска критика” акад. Михаил Арнаудов отправя критика към д-р Кръстев, Боян Пенев и Владимир Василев за тяхното негативно отношение към съвременните български писатели, към които спада и Елин Пелин (Арнаудов 1918).

В годините на НР България противопоставянето село – град, както и конфликтът между бедни и богати са интерпретирани идеологически, като се акцентира върху класовата борба. Новият идейно-естетически проект по времето на комунизма е целенасочено изграден да представи социалния разрив между потиснати и експлоататори, между работническо-селската маса и капиталистите. Според Кръстьо Генов: “Макар неведнъж да издига глас в защита на “обеднялото население от градовете”, т.е. в защита на пролетариата, основа на неговите обществени интереси си остава селото. Бедното и средното селячество, разорявано от капитализма – ето социалната база на Елин Пелиновия мироглед и творчество” (Генов 1983: 73).

Изводът, който може да се направи, е, че социалните теми и проблеми в творбите на Елин Пелин са подробно и цялостно изяснени, като са използвани различни подходи. Изследвани са и описани животът на село, селският бит и среда, непосилният труд на селянина, неговото нравствено съзнание, човешките му слабости престъпления, гневът и противоборствата му срещу неправдата. Ето защо се налага да се смени епистемологичната парадигма при прочита на Елин-Пелиновото творчество, защото Елин Пелин не е само социален автор. В литературната критика тази теза се защитава от Стефан Елефтеров в статията “Не само социален”, в която подложи на преценка прочита на творбите на Елин Пелин през ракурса не на социалното, а на мисловните нагласи и представите за ценности у българския селянин (Елефтеров 1991). Владимир Василев също посочва, че макар социалните процеси да са пресъздадени в повестта “Гераците”, те не са определящи за творчеството на белетриста: “Елин Пелин не е “социален” писател, но зад рамките на тая лична семейна драма се открива широко и непосредствено схващане за промените, които настъпват в село и за техните причини” (Василев 199: 84).

Тук избираме да разсъждаваме върху “селската неволя” в разказите му, схваната като страдание, лишения, теглила и човекобезпокойства. Оттук ще търсим не толкова живота на селянина, рожба на особена социална среда, с нейните нравствени ценности и патриархални норми на поведение, колкото причинителите и виновниците в тази среда, които пораждат мъката и болката. С други думи казано, злото, което поражда отчаяние и безутешна скръб. Тези няколко страници нямат амбицията да изчерпят анализа на разказите на Елин Пелин по посока на маркирания критически подход; те само предлагат един възможен нов прочит, който да се съсредоточи върху душевните травми на българския селянин.

Да тръгнем от заразения попов излак в “Напаст божия”, който предизвиква смърт след смърт:

Така умря бяла Неда, Аглика, умря Ирмена – млада невеста, вчера под венчило минала. В един гроб заровиха Магда и Ягодин – любовник и любовница, – и двамата млади и зелени, и двамата селска слава (Елин Пелин 1972: 6).

Трагедията на селяните в творбата има двойно измерение, свързано, от една страна с “невярната болест”, и от друга – със сушата, която “като опустошителен пожар изгори всичко”. Причината за тежката болест е мислена метафизично, схваната е както езически като зли духове, които прелитат над селото, така и религиозно като грях, сторен пред Бога. Идеята за греха, предизвикал “напаст божия”, се внушава от попа, защото селяните са се противопоставили да се изгради параклис и защото са забравили “пост и пречест”. Така се заражда ожесточеният конфликт между свещеника и младежите от селото, водени от учителя. Това противопоставяне се основава на характерната за българската литература (и не само за нея) враждебност между поколенията. На пръв поглед този антагонизъм е социален – между млади и стари, но той в по-голяма мяра е духовен и екзистенциален, отправящ към идеята за суеверието и прогресивното мислене, към спасението от смъртта и страданието. Младежите в селото противоборстват срещу фалшивите догматични проповядвания на попа и консервативния предразсъдък на по-възрастните хора. Младен със замъглени от ярост и болка очи и с кол в ръка се опълчва дори и на своя баща:

Тате назад, че никого не жалья! – викна извън себе си Младен. – Ако бяхме направили това по-напред, сега Аглика да е жива и Неранза да е здрава (Елин Пелин 1972: 9).

В този аспект на тълкуване на творбата “Напаст божия” Валери Стефанов заявява: “Изоостанени от Бога, потънали в жестокия кризис, разломил социалното пространство, хората са изправени пред необходимостта да търсят отново основания на своето битие” (Стефанов 2010: 226). Селяните неистово страдат в един безнадежден свят, ставащ все по-подвластен на смъртта и на убийствената суша. Потънали в безутешна мъка, те стигат до крайност в своите чувства, невярвайки в Бога и проклинайки своята съдбата: “Нека като жабите, когато им пресъхне блатото – да прокълнем и да умрем” (Елин Пелин 1972: 10). Но пак в страданието, се поражда у младите хора сили, с които, образно казано, запущат излъка на лъжливите догми за греха и които им помагат да отстояват непоколебимо своето решение за изхода от кризата. Оттук Елин Пелин внушава концепцията за двойствеността на страданието, което предизвиква отчаяние и страдание, което води до воля за спасение.

Ще припомним, че подобно на творбата “Напаст божия” социалният конфликт в разказа “Край воденицата” също не е основен и се възприема само на пръв поглед. Според Роман Хаджикосев: “Тези тенденции са присъщи и за разказа “Край воденицата”, в който на пръв поглед доминира *социалното послание*. Това е разказ за нещастната любов между двама млади – Свилен и Милена. [...] В разказа всъщност не се откроява социалният конфликт, който довежда до личното нещастие на героите. Българският критик Радослав Коларов счита, че водещ е по-скоро мотивът за срещата между споменът и реалността (Хаджикосев 2003: 197 – 198).

В поетиката на разказа “Напаст божия” образът на безутешната скръб е изградена зрително и слухово: “Дори каменните сърца се покъртиха от жалост. Вредом се почувства нещо страшно, нещо черно, глухо, мъчно” (Елин Пелин 1972: 10). Естетическото преплитане от майстора разказвач на черното и на глухото, т.е. мълчанието, способства да се създаде потресаваща представа за болестта и сушата, които морят човешките същества. Образът на напаст божията, оприличена като черна чума, събира в себе си метафори, епитети и олицетворения като: “почернях селски ясни дни”, “почернелите угари”, “черна вдовица”, “Чернило някакво повя от горите и душност замени хладинаната им”. Стъписването и безсловесността е другият аналог на страданието, причинено от епидемията и “нажежената природа”:

Мълчаливо се мяркаха там жетвари от заран до вечер. Мълчаливо се навеждаха и изправяха. Мълчаливо, като че ли събираха трупове на бойното поле, градиях на кръстци празни снопи и кръв капеше от сърцата им. [...] Наредени на дълга печална върволица, проточени като голяма гъсеница из полето, селяните – измъчени, боси, гологлави – мълчаливо вървяха след белите черковни хоругви (Елин Пелин 1972: 7).

Според Божан Ангелов: “Картини като тази откриват у автора едно тънко чувство за стихии, вродено само у хора, израсли посред тях, изпитали пряко или косвено техните прелести, ужаси и суровщини. Тази топлота, това чувство в страданията на жертвите на тези стихии изхождат от чувства, изпитани и развити в една атмосфера дълго време дишана” (Ангелов 1991: 35). По този начин, освободил страданието от дълбокото психологическо преживяване, Елин Пелин го препраща към видимото пространство на “стихиите” и по този начин го свързва с реалността в живота и природата. Именно извеждането му от пространството на осезаемото е съществена негова характеристика. Така е, защото само по този начин го прави да присъства по всеобхватен и потресаващ начин в селската общност и да подчертае неговия обективен битиен статус. Страданието, според белетристта Елин Пелин, точно това означава – пропадане в черната дупка, в печалната зона на живота и отпадане от възможността за жизнерадостно общуване и преживяване на света, каквото срещаме в други разкази като: “Ветрената мелница”, “Пролетна измама”, някои от творбите в „Под манастирската лоза” и др.

Убедителното представяне на страданието в зримото пространство на селската действителност, но и в драматичния свят на душата срещахме в разказа “Кал”. Неприветливият есенен пейзаж, чийто отличителен белег е калта, идва да внуши представата за тегота, безперспективност и потъване в мрачните зони на битието. Калта е емоционален и концептуален аналог на душата на учителя Никола Нонин по посока на такива характеристики като песимизъм, отчаяност и самота – “Ужасна, гъста, черна, лепкава, непроходима селска кал, в която бе заглъхнало всичко – и къщи и хора и добитък.” (Елин Пелин 1972: 86). Тук е мястото да кажем, че творчеството на Елин Пелин предлага изобилие от примери, които обозначават афинитета на писателя да представя природата в унисон с душевните преживявания на персонажа. Ще споменем само разказите “Андрешко”, “На браздата”, “Край воденицата”, “Гост” и др.²⁰.

Освен чрез мрачния есенен пейзаж, страданието в разказа “Кал” е внушено и посредством разкриването на болезнените и скептични преживявания в душата на учителя. Тази творба на Елин Пелин като че ли е най-психологичната в неговото творчество, написана под явното въздействие на Антон П. Чехов²¹. Относно разбирането на проблематиката в разказа Валери Стефанов заявява: “В своя най-видим план творбата може да бъде прочетена и като проекция на голямата литературна тема за “малкия човек”, който непрестанно “умира” в невъзможност да изгради живота си и да се сдобие с позитивна емоционалност” (Стефанов 2010).

При изграждането на образа на “малкия човек” писателите често обвързват вътрешния свят на душата с болезненото преживяване от неосъществените страсти и амбиции. Този герой в литературата има силни желания и способности, които поради своята безхарактерност и нерешителност не успява да осъществи. Така например в Чеховите творби Петя Трофимов е “вечният студент” (“Вишнева градина”), а Гуров от “Дамата с кученцето” е влюбен в провинциална дама и не може да утоли страстта си към нея. В разказа на Елин Пелин “Кал” смисловите паралели с тези художествени текстове са повече от очевидни в поведението на Никола Нонин, който е страстно влюбен в учителката Славка, но е малодушен и прекалено разсъдъчен по отношение на неговите чувства и постъпки. Важно внушение в тази посока е направено посредством спомена му за срещата с нея в училището една есенна утрин, “решен да ѝ се открие”, да изрази своята любов.

Припомни си той с каква жар ѝ шепнеше: “Обичам те, безумно те обичам, моя малка Славке, Славко моя!...”

А тя дълго време не му отговаряше. Само криеше лицето си в ръце, трепереше и мълчеше.

Той твърде добре си спомни с какъв измъчен глас ѝ отговори:

– Славке, ти плачеш ли?

Тогава тя изведнъж се разтрепера и разхълца ужасно... Това го изплаши. Ами ако влязат другарите им?

– Славке, не плачи! Огорчих ли те?... Оскърбих ли те с моята любов?... Дете, прости ми! (Елин Пелин 1972: 88).

Нешащната любов на Никола Нонин е породена от неговата неувереност и колебливост. Вместо да отиде до край в изповедта на своите любовни чувства и да предложи брак на свенливата, стъписана и обичащата го Славка, той се изплашва и започва да се извинява за своята постъпка. Елин Пелин и в този свой разказ намира сполучливия художествен детайл да подсказва скритите любовни чувства на патриархалната девойка – “... и тя се промени, разтрепера се, скри мъничкото си лице в хубавите си ръце и се притисна...”

²⁰ Владимир Василев заявява: “И тогаваш се стига до ония духовни въздействия – от природата към човека и от човека към нея: той почва да намира в нея себе си. Тъкмо това отношение има Елин Пелин към пейзажа – дири емоционалното му въздействие. В предаване на атмосферата той достига до физическата ѝ сетивност” (Василев 1991: 80).

²¹ Зоя Новакова в статията “Фигурата на учителя в творчеството на Чехов и Елин Пелин – усъмнявания в народническия идеал” убедително изяснява междутекстовите връзки между руския и нашия писател (Новакова 2014).

(Елин Пелин 1972: 88). Оттук нещастната любов на учителя го отпраща в неуютната зона на самотата и страданието, казано с езика на Елин Пелин – в пространството на калта. Повлечена в това потискащо пространство, измъчващата се душа няма шансове за спасение. Душата болезнено понася потапянето на любовта в калта на живота, тя не може да се спаси от ада на страстта.

В сюжета на разказа внимателно и ненатрапливо се преминава от меланхоличните изживявания към социалния мотив, който не е основен, защото не бедността на учителя и парите на Върбанов се оказват решаващи за внушенията. Тук се среща с една впечатляваща последователност на навлизане в калните лабиринти на душевното страдание и достигане до мъчителното прозрение – “хулеше всички, а сам е бил като тях: слаб, безволен и страхлив”.

ИЗВОДИ

Ето и налагащите се обобщения:

Селската неволя като страдание е проекция на действителността и на взаимоотношенията с хората.

Селската неволя като страдание е видима в живота, в смисъл, че е налична в нашата система от представи и преживявания на света.

Селската неволя като страдание предявява онтологична същност на съществуването, в смисъл, че има нещо, което постоянно присъства в душите ни.

REFERENCES

Angelov, B., 1991. Moods and Poetic Observations on the Life of the Bulgarian Village. – In: Pages about Elin Pelin. Veliko Tarnovo: PARAF. (**Оригинално заглавие:** Ангелов, Б., 1991. *Настроения и поетически наблюдения из живота на българското село.* – В: Страници за Елин Пелин. Велико Търново: ПАРАФ.)

Arnaudov, M., 1912. Elin Pelin's New Short Stories. – Modern Thought, year III, book 4-5. (**Оригинално заглавие:** Арнаудов, М., 1912. Новите разкази на Елин Пелин. – Съвременна мисъл, г. III, кн. 4-5.)

Arnaudov, M., 1918. Bulgarian Criticism. – Peace, 16.02. (**Оригинално заглавие:** Арнаудов, М., 1918. *Българска критика.* – Мир, 16.02.)

Vasilev, V., 1991. Elin Pelin. In Pages about Elin Pelin. Veliko Tarnovo: PARAF (**Оригинално заглавие:** Василев, В., 1991. *Елин Пелин.* – В: Страници за Елин Пелин. Велико Търново: ПАРАФ.)

Genov, K., 1983. Elin Pelin. Life and Works. Sofia: BAS. (**Оригинално заглавие:** Генов, К., 1983. *Елин Пелин. Живот и творчество.* София: БАН.)

Elefterov, S., 1991. Not Just Social. – In: NewChrestomathy. For Graduates, Applicants and Teachers. Sofia: The Newspaper Union. (**Оригинално заглавие:** Елефтеров, С., 1991. *Не само социален.* – В: *Нова хрестоматия. За зрелостници, кандидатстуденти и учители.* София: Изд. “Профсъюзът на вестникарите”.)

Elin Pelin, 1972. Works. Vol. 1. Sofia: Bulgarian Writer. (**Оригинално заглавие:** Елин Пелин, 1972. *Съчинения. Т. 1.* София: Български писател.)

Konstantinov, G., 1991. Elin Pelin. – In: Pages about Elin Pelin. Veliko Tarnovo: PARAF. (**Оригинално заглавие:** Константинов, Г. 1991. *Елин Пелин.* – В: Страници за Елин Пелин. Велико Търново: ПАРАФ.)

Koyrchev, D., 1991. Elin Pelin. – In: Pages about Elin Pelin. Veliko Tarnovo: PARAF. (**Оригинално заглавие:** Кьорчев, Д., 1991. *Елин Пелин.* – В: Страници за Елин Пелин. Велико Търново: ПАРАФ.)

Miroljubov, V., 1907. Young and Old. Critical Essays on Contemporary Bulgarian Literature. Tutrakan: Mavrodinov. (**Оригинално заглавие:** Мирлюбов, В., 1907. *Млади и стари. Критически очерки върху днешната българска литература.* Тутракан: Изд. и печатъ на Мавроудиновъ.)

Novakova, Z., 2014. The Figure of the Teacher in the Works of Chekhov and Elin Pelin - Doubts about the Populist Ideal. – LiterNet Electronic Magazine, 08.04.2014, № 4 (173). <https://litternet.bg/publish29/zoia-novakova/uchitelia.htm> (Last Login Aug 26, 2019). (**Оригинално заглавие:** Новакова, З., 2014. Фигурата на учителя в творчеството на Чехов и Елин Пелин – усъмнявания в народническия идеал. – Електронно списание LiterNet, 08.04.2014, № 4 (173). <https://litternet.bg/publish29/zoia-novakova/uchitelia.htm> (Посл. влизане 26.08.2019).)

Radev, S., 2014. The Bulgarian Peasant in the First Short Stories of Elin Pelin. - In: Looks at Literature and Art. Personal Memories. Sofia: East-West. (**Оригинално заглавие:** Радев, С., 2014. Българският селянин в първите разкази на Елин Пелин. – В: Погледи върху литературата и изкуството. Лични спомени. София: Изток-Запад.)

Stefanov, V., 2010. Bulgarian Language Culture. Sofia: St. Kliment Ohridski. (**Оригинално заглавие:** Стефанов, В., 2010. Българска словесна култура. София: УИ “Св. Климент Охридски”.)

Hadzhikosev, R., 2003. History of Bulgarian Literature (1878-1918). Bucharest: University Publishing House. (**Оригинално заглавие:** Хаджикосев, Р., 2003. История на българската литература (1878-1918). Букурещ: Университетско издателство в Букурещ.)

Shivachev, R., 2018. Dr. Krastev's Critical Risks. "Elin Pelin – Dr. Krastev" Issue. – Culture, 02/22/2018. <http://kultura.bg> (Last Login Feb 24, 2018). (**Оригинално заглавие:** Шивачев, Р., 2018. Критическите рискове надоктор Кръстев. Проблемът “Елин Пелин – доктор Кръстев”. – Култура, 22.02.2018. <http://kultura.bg> (Посл. влизане 24.02.2018).)